

БАБУСЯ, Я І ЖАКОМО ПРЕГАРНИЙ

Приїжджаємо ми, словом, на дачу, а біля нашого будинку справжній палац стоїть. Бабуся тоді ще очам своїм не повірила.

— Очам своїм не вірю! — так і сказала.

А я їй відповідаю:

— Треба взяти пиріг і піти познайомитися.

Бабуся моя така допитлива — одразу погодилася.

Стукаємо у двері. Ніхто не відчиняє. А двері великі-превеликі, наче для велетня.

— Нема там нікого чи що? — питаю.

— Зараз перевіримо, — сказала бабуся.

Дивлюсь, а вона вже каменюки під парканом перебирає. Узяла найбільшу — і як шпурне у вікно! Шибка, звісно, на друзки, зате зразу відчинили.

— Ви навіщо бешкетуєте? — спитав літній панок у смокінгу.

— А це зовсім не ми, — збрехала я. Не видавати ж бабусю.

Панок у смокінгу зміряв мене поглядом і на бабусю суворо подивився.

— Жакомо Прегарний спочиває! — оголосив він. — Звелено нікого не пускати!

І дверима грюкнув перед самим моїм носом.

— Нічого собі! — обурилася бабуся. — Спить, ледар. А ми його ще й пирогом пригостити хотіли!

Пиріг, ясна річ, знов у холодильнику опинився, а ми на город пішли. Хотіли було копати, та ще один у смокінгу вигулькнув.

— Тут не можна, — каже. — Це земля Жакомо Прегарного. Не велено копати.

— Чия, пробачте, земля? — розгнівалася бабуся. — П'ятдесят років, значить, моя була, а тепер «не велено копати»? А картоплею ви мене взимку годуватимете?

— Не велено копати, — суворо повторив другий панок у смокінгу.

— Он ви як?! — вигукнула бабуся й за лопату схопилася.

Копає-копає, копає-копає. Уже всі панки в смокінгах позбігались, а вона знай копає. Уже й самої бабусі не видно — таку глибоку яму вирила. І все ніяк не спиниться.

— Іменем Жакомо Прегарного вас заарештовано! — чую голос іззаду. І тут несподіванка — мене хапають і кудись ведуть. А мене за віщо?

— Бабусю, — кричу, — рятуй!

А вона й не чує — певно, глибоко вже.

Привели мене в палац. А там сам Жакомо в усій своїй прегарності трон посідає — кучерявий опецькуватий хлопчина.

Найзвичайнісінький малий, словом.

— Наказую підкоятися! — відрізав він.

Я мимоволі всміхнулась: не щодня такі хлопчата наказують.

— І п'їпинити сміятися! — гнівно додав Жакомо.

Я насупилася.

— А ти нащо нашу землю привласнив? — питаю.

— Нічого я не п'ївласнював! — відповідає сердитий малий. — Тут усе належить мені. Моє все! Зйозуміло?

— Незрозуміло, — кажу. — Ми зранку до тебе з пирогом прийшли, познайомитися хотіли. Не пустили

нас до палацу! А потім, значить, і на город не пускають. Не велено, кажуть, копати! А хто ж тоді копатиме? Адже город наш!

На обличчі Жакомо з'явився жвавий інтерес.

— Пиїг? — спитав він небайдуже.

— Яблучний, — кивнула я.

Раптом розчахнулися двері й до зали зайшла бабуся. Вона вже зробила підкоп і через підвал усередину проникла.

— Ану ведіть сюди вашого Прегарного! — гукає.

— Тут він, — кажу й на малюка показую.

— О Господи! — вигукнула, усміхаючись, бабуся. — Звідкіля ж ти такий узявся?

— П'їїхав, — сердито відповів Жакомо.

— Тоді от що, — насварилася бабуся пальцем. — Город — наш. І копатимемо ми його, коли схочемо! А з твоїми батьками я б охоче поспілкувалася...

Малий насупився.

— А пиїг? — спитав перегодом.

— Буде тобі пиїг! — засміялась бабуся. — Ходімо швидше до нас у гості!